

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym w dniu 7 stycznia 2014r. do elektronicznego postępowania upominawczego powodowy G. (...) Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od H. M. kwoty 118,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dodatkowo strona powodowa domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego – w łącznej kwocie 90,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodowego funduszu wskazał, iż pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda – (...) S.A. z siedzibą w W. – umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w postaci usług telefonii stacjonarnej i internetowej, transmisji danych (Internet), telewizji kablowej i innych usług związanych z powyższymi. Z powyższego tytułu (...) S.A. wystawiała pozwanemu faktury VAT, które nie zostały przez niego uregulowane – na łączną kwotę 95,94 zł. Następnie, umową przelewu wierzytelności z dnia 18 września 2013 roku, powód nabył od wierzyciela pierwotnego powyższą należność. Pozwany został zawiadomiony o przelewie i wezwany do zapłaty należności, czego dotychczas nie wykonał.

Powód dochodzi pozwem ponadto należności z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od daty wymagalności poszczególnych faktur i not obciążeniowych do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w łącznej kwocie 22,07 zł. Od obydwu roszczeń powód żąda dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy L.w L. VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty wydanym w dniu 16 stycznia 2014r. w postępowaniu upominawczym nakazał pozwanemu H. M., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła powodowi kwotę 118,01 zł, w tym kwotę 95,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty i kwotę 22,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a ponadto kwotę 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od tegoż nakazu – który do Sądu Rejonowego L.w L. wpłynął w dniu 28 kwietnia 2014 r. – pozwany H. M. wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając powyższe wskazał, iż przedstawione w pozwie faktury VAT wystawione zostały za okres od dnia 1 marca 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku, a więc po wygaśnięciu umowy z (...) S.A. – potwierdzonego pismem z dnia 13 stycznia 2012 roku (wskazującego, iż rozwiązanie umowy nastąpi z dniem 29 lutego 2012 roku).

Sąd Rejonowy L.w L.VI Wydział Cywilny postanowieniem wydanym w dniu 12 czerwca 2014 r. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, po czym przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S..

W kolejnym piśmie procesowym – z dnia 7 października 2014 r., złożonym w wykonaniu wezwania Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu – reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik w pozwie wniesionym na urzędowym formularzu ponowił żądanie zasądzenia od H. M. na rzecz mocodawcy kwoty 118,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew opatrzonej datą 5 listopada 2014 r. H. M. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości, obciążenie powoda kosztami procesu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kwoty 100 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia za jeden dzień pracy. Wskazał, iż w dniu 17 grudnia 2011 roku zakończył prowadzenie działalności gospodarczej, następnie pismem z dnia 3 stycznia 2012 roku rozwiązał umowę łączącą go z (...) S.A. (przy czym uległa ona zakończeniu z dniem 29 lutego 2012 roku), natomiast 1 lutego 2012 roku przekazał zajmowany lokal Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Podniósł ponadto, iż roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 15 kwietnia 2014 r.

W piśmie z dnia 7 listopada 2014 roku, strona powodowa przyznała, iż z uwagi na złożone przez H. M. wypowiedzenie z dnia 3 stycznia 2012 roku, łącząca pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowa ulec miała rozwiązaniu z dniem 29 lutego 2012 roku. Jednakże w dniu 27 stycznia 2012 roku pozwany skontaktował się telefonicznie z (...) S.A. w celu poinformowania operatora o anulowaniu wypowiedzenia, a następnie przesłał pismo datowane na dzień 1 lutego 2012 roku. Pismem z dnia 2 lutego 2012 roku wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego, iż wypowiedzenie zostało skutecznie anulowane, zaś umową obowiązywać będzie na dotychczasowych warunkach. Następnie H. M. w dniu 7 marca 2012 roku ponownie wypowiedział umowę. (...) S.A. potwierdziła otrzymanie wypowiedzenia, a także wskazała, iż rozwiązanie umowy nastąpi z dniem 30 kwietnia 2012 roku.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 25 listopada 2014 roku, pozwany wskazał, iż celem uniknięcia opłaty wyrównawczej dokonał cesji umowy na rzecz przejmującego lokal P. P.. Ten jednak zrezygnował z przejęcia telefonu, o czym poinformował H. M. w dniu 7 marca 2012 roku. Z uwagi na powyższe pozwany niezwłocznie wysłał monit do (...) S.A. z żądaniem natychmiastowego odłączenia telefonu. Pozwany podniósł ponadto, iż pomimo poinformowania (...) S.A. o zmianie adresu do korespondencji, spółka wszystkie pisma wysyłała na dotychczasowy adres, w związku z czym pozwany nie mógł zapoznać się z ich treścią.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 maja 2008 roku w S. została zawarta pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W., a H. M. - prowadzącym wówczas działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usługowo – Handlowy (...), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) stosownie do oferty „Lepszy Telefon – firma 39”. Okres obowiązywania powyższego kontraktu wynosił 12 miesięcy, przy czym zgodnie z § 4 ust. 2 Regulaminu świadczenia usług przez spółki grupy N., z uwagi na niezłożenie w terminie oświadczenia w przedmiocie rezygnacji z przedłużania umowy, okres ten uległ automatycznemu przedłużeniu – na czas nieokreślony (k. 41 – 43). Stosownie do pkt 1 ust.2 umowy każda ze stron umowy posiadała uprawnienie do rozwiązania umowy - ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie (k. 28 – 29).

W dniu 9 stycznia 2012 roku (...) S.A. z siedzibą w W. otrzymała sporządzone przez pozwanego wypowiedzenie umowy nr (...). W odpowiedzi na powyższe wskazała H. M., iż rozwiązanie łączącego strony stosunku nastąpi w dniu 29 lutego 2012 roku (k. 66). Następnie, podczas rozmowy telefonicznej, pozwany został poinformowany przez pracownika wierzyciela pierwotnego, iż z uwagi na rozwiązanie umowy zostanie obciążony opłatą wyrównawczą w wysokości uprzednio przyznanej ulgi, przy czym do jej ponoszenia nie byłby zobowiązany w przypadku zmiany abonenta w drodze umowy cesji. Z uwagi na powyższe podczas rozmowy telefonicznej w dniu 27 stycznia 2012 roku H. M. zrezygnował z wypowiedzenia umowy, zaś w skierowanym do wierzyciela pierwotnego piśmie z dnia 1 lutego 2012 roku wskazał, iż chciałby dokonać cesji umowy na rzecz P. P. (k. 72 – 73). Pismem z dnia 2 lutego 2012 roku, wysłanym na adres ul. (...) w S., (...) S.A. potwierdziła anulowanie rezygnacji ze świadczonych przez nią usług (k. 72). P. P. zrezygnował jednak z zawierania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A., o czym poinformował pozwanego w dniu 7 marca 2012 roku. Z uwagi na powyższe H. M. pismem z dnia 7 marca 2011 roku, doręczonym wierzycielowi pierwotnemu w dniu 13 marca 2012 roku, wniósł o natychmiastowe odłączenie użytkowanego dotychczas nr (...) (k. 75). Powyższe pismo zostało uznane przez (...) S.A. z siedzibą w W. za wypowiedzenie umowy, w związku z czym spółka poinformowała pozwanego pismem z dnia 20 września 2012 roku, iż rozwiązanie umowy nastąpiło z dniem 3 kwietnia 2012 roku.

W dniu 1 marca 2012 roku oraz w dniu 2 kwietnia 2012 roku (...) S.A. wystawiła pozwanemu faktury VAT nr (...), opiewające na kwoty 47,97 zł każda, płatne odpowiednio do dnia 15 marca 2012 roku i do dnia 16 kwietnia 2012 roku (k. 33 – 34). Następnie w dniu 4 maja 2012 roku (...) S.A. wystawiła pozwanemu notę obciążeniową z tytułu opłaty wyrównawczej w wysokości przyznanej ulgi na kwotę 126 zł (k. 65). Należność z tytułu noty obciążeniowej H. M. uiszczył w dniu 24 września 2012 roku (k. 64).

Dnia 31 stycznia 2012r., z uwagi na rozwiązanie umowy najmu, pozwany przekazał lokal przy ul. (...) w S. Spółdzielni Mieszkaniowej w S. (k. 63).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 18 września 2013 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zbyła na rzecz G. (...) Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. szereg wierzytelności z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych, w tym wierzytelność przysługująca jej względem pozwanego, obejmującą zarówno należność główną, jak i odsetki ustawowe (k. 37- 40).

O przelewie wierzytelności z tytułu świadczonych przez (...) S.A. usług telekomunikacyjnych G. (...) Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawiadomił pozwanego pismem z dnia 18 września 2013 roku - wskazując jednocześnie numer rachunku bankowego, na jaki należność powinna zostać uiszczona (k. 36).

Pismem z dnia 31 października 2013 roku Giełda Praw Majątkowych (...) S.A., działając w imieniu G. (...), wysłała na adres uprzednio prowadzonej przez pozwanego działalności wezwanie do zapłaty kwoty 115,62 zł, w tym 95,94 zł z tytułu kapitału oraz 19,68 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek na dzień 28 października 2013 roku (k. 35).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach zaofiarowanych przez strony, albowiem dowody te korelowały ze sobą wzajemnie, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę.

Nie budzi wątpliwości, iż wierzytelność (...) S.A. z siedzibą w W. została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który w tym zakresie stał się następcą prawnym cedenta (sukcesja syngularna), a co za tym idzie podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz.

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197; zob. też art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym przelew jest bezskuteczny, wówczas gdy strony - wierzyciel i dłużnik - w umowie wyłączyły jego możliwość). Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwanego i poprzednika strony powodowej początkowo łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarta na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171 poz. 1800). Z tytułu powyższego kontraktu pozwany zobowiązany był do opłacania miesięcznego abonamentu w wysokości 47,97 zł – na podstawie wystawianych przez (...) S.A. faktur VAT. Spór dotyczył natomiast skuteczności wypowiedzenia z dnia 9 stycznia 2012 roku i skutków pisma z dnia 7 marca 2012 roku, a więc terminu, w jakim rozwiązaniu uległa umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...), a tym samym czy wierzyciel pierwotny uprawniony był do wystawienia faktur VAT o nr (...). Ponadto pozwany wysunął zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń.

W ocenie Sądu strona powodowa w sposób należyty wykazała nieskuteczność pisma pozwanego z dnia 9 stycznia 2012 roku w przedmiocie rozwiązania stosunku prawnego łączącego strony i związany z tym fakt powstania dochodzonego roszczenia. W świetle przedstawionych przez stronę dowodów w postaci kserokopii pisma wierzyciela pierwotnego z dnia 2 lutego 2012 roku w przedmiocie potwierdzenia anulowania w dniu 27 stycznia 2012 roku rezygnacji z usługi, jak i pism pozwanego z dnia 1 lutego 2012 roku i 7 marca 2012 roku niewątpliwym jest, iż pierwotne strony stosunku prawnego zawarły porozumienie co do dalszego – po dacie 29 lutego 2012 roku - obowiązywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powyższa okoliczność znajduje jednocześnie potwierdzenie, w twierdzeniach pozwanego zawartych w jego piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2014 roku. Wskazuje on tamże, iż w celu uniknięcia opłaty wyrównawczej miał dokonać cesji umowy na rzecz przejmującego lokal P. P., ten jednak zrezygnował z zawierania umowy z (...) S.A. (o czym pozwany miał dowiedzieć się dopiero w marcu 2012 roku). Sąd nie dostrzegł przy tym argumentów przemawiających przeciwko uznaniu, iż strony umowy – w zakresie przyznanej im swobody umów – mają uprawnienie zarówno co do zawarcia porozumienia co do rozwiązania umowy, jak i co do dalszego jej trwania, mimo złożonego wypowiedzenia. Zgodnie bowiem z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., strony mogą dowolnie kształtować stosunek prawny, byleby jego treść i cel nie sprzeciwiały się naturze stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tym samym uznać należało, iż do skutecznego wypowiedzenia umowy doprowadziło dopiero pismo pozwanego z dnia 7 marca 2012 roku). Mając na uwadze brak porozumienia stron umowy co do natychmiastowego zakończenia stosunku, jak i uregulowanie zawarte w pkt 1 ust.2 umowy, zgodnie z którym każda ze stron umowy posiadała uprawnienie do rozwiązania umowy ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie, uznać należało, iż stosunek prawny wynikający z umowy uległ zakończeniu dopiero z dniem 30 kwietnia 2012 roku. H. M. zobowiązany był przy tym do uiszczania wynikających z umowy opłat – do dnia zakończenia stosunku, bez względu na osobę rzeczywiście korzystająca z połączenia telefonicznego, zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej, czy zmianę najemcy lokalu Na marginesie zauważyć przy tym należy, iż jak wynika z faktury VAT o nr (...) linia telefoniczna o nr (...) w marcu 2012 roku była nadal wykorzystywana, o czym świadczy zanotowane połączenie lokalne.

Sąd nie dał przy tym wiary twierdzeniom pozwanego, iż po dniu 31 stycznia 2012 roku, z uwagi na zakończenie umowy najmu, nie otrzymywał korespondencji adresowanej na adres ul. (...), skoro do odpowiedzi na pozew z dnia 5 listopada 2014 roku załączył oryginał noty obciążeniowej wystawionej w dniu 4 maja 2012 roku, wysłanej przez wierzyciela pierwotnego na powyższy adres.

Odnosząc się natomiast do podniesionego zarzutu przedawnienia, Sąd zważył, iż dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 c.). Dlatego też pozwanemu, co do zasady przysługiwał względem strony powodowej jako cesjonariuszowi, zarzut przedawnienia. Należy jednak zauważyć, iż powołany przez niego przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem ustawa Prawo telekomunikacyjne wyraźnie posługuje się pojęciem „umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”, określając jednocześnie istotne elementy takiego kontraktu, jak obowiązki stron umowy, jej formę, kryteria dotyczące ustalania ceny i obowiązku uchwalenia regulaminu. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (LEX 493968), zgodnie z którym do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych – z uwagi na ich odrębny charakter - nie mają zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Sąd zważył jednocześnie, iż brak wyraźnego uregulowania w ustawie kwestii przedawnienia roszczeń z tytułu usług telekomunikacyjnych nakazuje zastosowanie w tym zakresie przepisów części ogólnej kodeksu cywilnego. W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w przepisie art. 118 k.c., a więc w niniejszym przypadku po upływie lat trzech.

Mając na uwadze, iż w przypadku należności wynikającej z faktury VAT nr (...) termin przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 16 marca 2012 roku, zaś co do należności z faktury VAT nr (...) – w dniu 17 kwietnia 2012 roku, uznać należało, iż przedawnienie tychże należności nastąpiłoby dopiero odpowiednio z dniem 16 marca 2015 roku i z dniem

17 kwietnia 2015 roku. Pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym został zaś wniesiony w dniu 8 stycznia 2014 r. i w tym dniu, zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia. W konsekwencji roszczenie strony powodowej skierowane przeciwko pozwanemu nie uległo przedawnieniu.

Orzeczenie w zakresie odsetek uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia określany jest zgodnie z art. 455 k.c., według którego dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie natomiast z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W niniejszej sprawie pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem zobowiązań w kwotach po 47,97 zł odpowiednio od dnia 16 marca 2012 roku i do dnia 17 kwietnia 2012 roku i od tych dat Sąd uwzględnił roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych, dokonując jednocześnie żądanej kapitalizacji odsetek na dzień 6 stycznia 2014 roku – co prowadziło do uwzględnienia roszczenia o zapłatę kwoty 22,07 zł. Następnie, mając na uwadze dokonaną kapitalizację, a także datę wniesienia powództwa, Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe w stosunku rocznym od dnia 07 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych kosztów procesu. Na zasądzone koszty składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa w łącznej wysokości 30 złotych, opłata skarbową z tytułu udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 złotych.

Koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały zgodnie z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).